

28 september 2026

Fotografiereis naar Zweden 2026: Sápmi – eindeloze landschappen en mensen die je niet zomaar vergeet

Auteur: Vincent Emiel R. D'hondt

Over de reis

Reis	Fotografiereis Zweden
Wanneer	september 2026
Aantal reizigers	6
Reisbegeleider	 Hanneke Van Camp <i>Professioneel natuurfotograaf, gespecialiseerd in het hoge noorden</i>

Sommige reizen begin je met een plan.

Je hebt een programma, een camera, een paar verwachtingen en misschien zelfs een lijstje met foto's die je hoopt te maken. En dan zijn er reizen die onderweg iets anders worden. Onze negen dagen in Sápmi waren zo'n reis.

Via Starling reizen trokken we met vijf deelnemers en twee gidsen, Hanneke en partner Arne, door het noorden van Zweden. Een kleine internationale groep, midden in een immens landschap. Misschien was net die combinatie één van de redenen waarom deze reis zo bijzonder werd.

Want Sápmi laat zich niet zomaar fotograferen.

Het landschap is er zo groot, zo stil en zo puur dat je als fotograaf vanzelf wat stiller wordt. Je kijkt langer. Je wacht. Je luistert. En soms doe je helemaal niets.

En dat is misschien wel de mooiste foto die je er kunt maken.

Van onze eerste uitzichten bij Kiruna tot de laatste zonsopkomst voor we terug richting luchthaven trokken: elke dag bracht wel iets bijzonders.

Rendieren onderweg. Wandelingen door een landschap dat elke keer opnieuw groter leek te worden. Zonsopkomsten waarvoor de wekker eigenlijk veel te vroeg stond. Een eland met jong. Bergen, rivieren, watervallen en eindeloze vergezichten.

En natuurlijk: het noorderlicht. Meerdere keren kregen we een voorstelling die zelfs na de zoveelste keer nog altijd bijzonder bleef. Je staat daar uren in de kou, met je statief klaar en je vingers langzaam veranderend in diepvriesgroenten...

En toch wil niemand naar binnen. Want je weet dat je dit thuis niet zomaar opnieuw kunt beleven. Soms sta je er ook alleen in de kou ☐
☐ Maar de slaap was mijn reisgenoten van harte gegund.

Er was ook dat ene bijzondere moment. We stonden 's nachts het noorderlicht te fotograferen toen plots de stilte werd doorbroken door de roep van een lynx. We zagen hem niet. Maar misschien maakte dat het juist zo bijzonder.

Noorderlicht boven ons, een lynx ergens in de duisternis en wij... midden in Sápmi.

Sommige momenten hoef je niet te fotograferen om ze nooit te vergeten.

En alsof de natuur nog niet genoeg voor ons zorgde, waren er ook de gezellige momenten binnen.

De heerlijke ontbijtjes met het legendarische theebuffet van Hanneke.. De fantastische driegangenmenu's na een lange dag buiten.

Het zijn misschien kleine dingen, maar net die momenten maken een reis compleet.

Wat ik vooral meeneem? Natuurlijk zijn er de foto's.

De rendieren. De elanden. De bergen. De rivieren. De zonsopkomsten. De sterren. En vooral: het noorderlicht.

Maar als ik eerlijk ben, zijn dat niet de dingen die ik het meest zal onthouden. Ik zal vooral de mensen onthouden. De vijf deelnemers die aan het begin van de reis nog gewoon vijf mensen waren die toevallig samen op reis gingen. En de twee gidsen die ervoor zorgden dat we niet alleen op de juiste plaatsen kwamen, maar ons ook het gevoel gaven dat we er écht mochten zijn.

Hanneke en Arne waren meer dan gidsen.

Ze deelden hun kennis, hun liefde voor Sápmi en hun enthousiasme. Ze wisten wanneer we moesten wachten, wanneer we verder moesten en wanneer het gewoon beter was om even stil te staan.

En misschien nog belangrijker: ze creëerden een sfeer waarin iedereen zichzelf kon zijn.

Er werd gelachen. Veel gelachen. Ook met de gracieuze tuimelingen van Catherine. 😊

Maar we waren ook serieus. Serieus fier op de prestaties die we geleverd hebben en de kilometers die we aflegden.

Er werd gefotografeerd. Heel veel gefotografeerd.

Er werd gewandeld. Soms stevig gewandeld.

Er werd gewacht op licht. Op dieren. Op het noorderlicht.

En ondertussen groeide er iets wat je niet kunt plannen.

Een band.

Ik denk dat we met z'n zevenen aan deze reis begonnen als een groep reizigers. En dat we terug naar huis gingen als vrienden. Misschien zelfs als iets meer dan dat...

Een soort kleine, vreemde, fantastische familie die negen dagen lang samen door Sápmi trok.

En dan komt dat laatste moment.

De luchthaven. De bagage. De laatste koffie. Een paar stevige knuffels.

En dan het besef dat het voorbij is. Je kijkt nog één keer achterom. Nog 1 blik.

En ergens weet je: dit was geen gewone reis.

Sápmi heeft ons niet alleen prachtige foto's gegeven. Het heeft ons verhalen gegeven.

Herinneringen. Stilte. Licht. Lachen.

En mensen die we waarschijnlijk nog heel lang met ons zullen meedragen.

Dus ja...

tot ziens, Sápmi!

En vooral:

Dankjewel Hanneke, Arne en de rest van onze kleine groep.

Voor negen dagen die eigenlijk veel te snel voorbijgingen.

Voor de momenten die niet op een geheugenkaart passen.

Voor de heerlijke maaltijden, het eindeloze thee-aanbod met de notoire cinnamon rolls en vooral voor het gevoel dat we samen iets bijzonders hebben meegemaakt.

En voor een vriendschap waarvan ik hoop dat ze nog heel wat hoofdstukken krijgt.

Sommige reizen eindigen wanneer het vliegtuig opstijgt.

Deze voelt eerder alsof hij daar pas echt begonnen is.

Vince

